

Віра Багірова

ОЦЕ ТАК НАВІТАЛАСЯ!

І-рин-ка при-йшла з ди-тя-чо-го сад-ка й роз-по-ві-да-є:

— Ма-мо, Ган-на І-ва-нів-на ка-за-ла, що ми по-вин-ні бу-ти ввіч-ли-ви-ми.

У-весь ве-чір І-рин-ка на-ма-га-ла-ся бу-ти до всіх у-важ-но-ю, не за-бу-ва-ла ка-за-ти «ча-рів-ні» сло-ва.

А дру-го-го дня ї-ї як під-мі-ни-ли.

— Що з то-бо-ю, до-неч-ко? — пи-та-є ма-ма. — Хі-ба ти за-бу-ла про ввіч-ли-вість?

— А сьо-год-ні нам ви-хо-ва-тель-ка ні-чо-го не ка-за-ла.

ПІЖМУРКИ

Ба-ви-ла-ся ма-лень-ка Га-лин-ка з бра-том у пі-жмур-ки. Той був уже зов-сім до-рос-лий: аж ві-сім ро-ків. Бра-тик час-тень-ко жа-лів сес-трич-ку: ко-ли во-на йо-го дов-го не зна-хо-ди-ла, ви-гля-дав і ти-хень-ко гу-кав:

— Ку-ку!

То-ді Га-лин-ці бу-ло лег-ше шу-ка-ти.

Пі-шли во-ни до са-доч-ка і за-хо-ті-ли тут по-гра-ти-ся. Хо-ва-ли-ся за ку-щі по-річ-ки, аґ-ру-су, за гру-без-ні стов-бу-ри яб-лунь.

За-ліз бра-тик у ма-ли-ну. На-ду-мав по-ла-су-ва-ти я-го-да-ми, по-ки Га-лин-ка шу-ка-ти-ме. Мов-чить, го-ло-су не по-да-є.

А дів-чин-ка шу-ка-ла-шу-ка-ла, рап-том чу-є:

— Ку-ку!

Та я-кимсь не-звич-ним го-ло-сом.

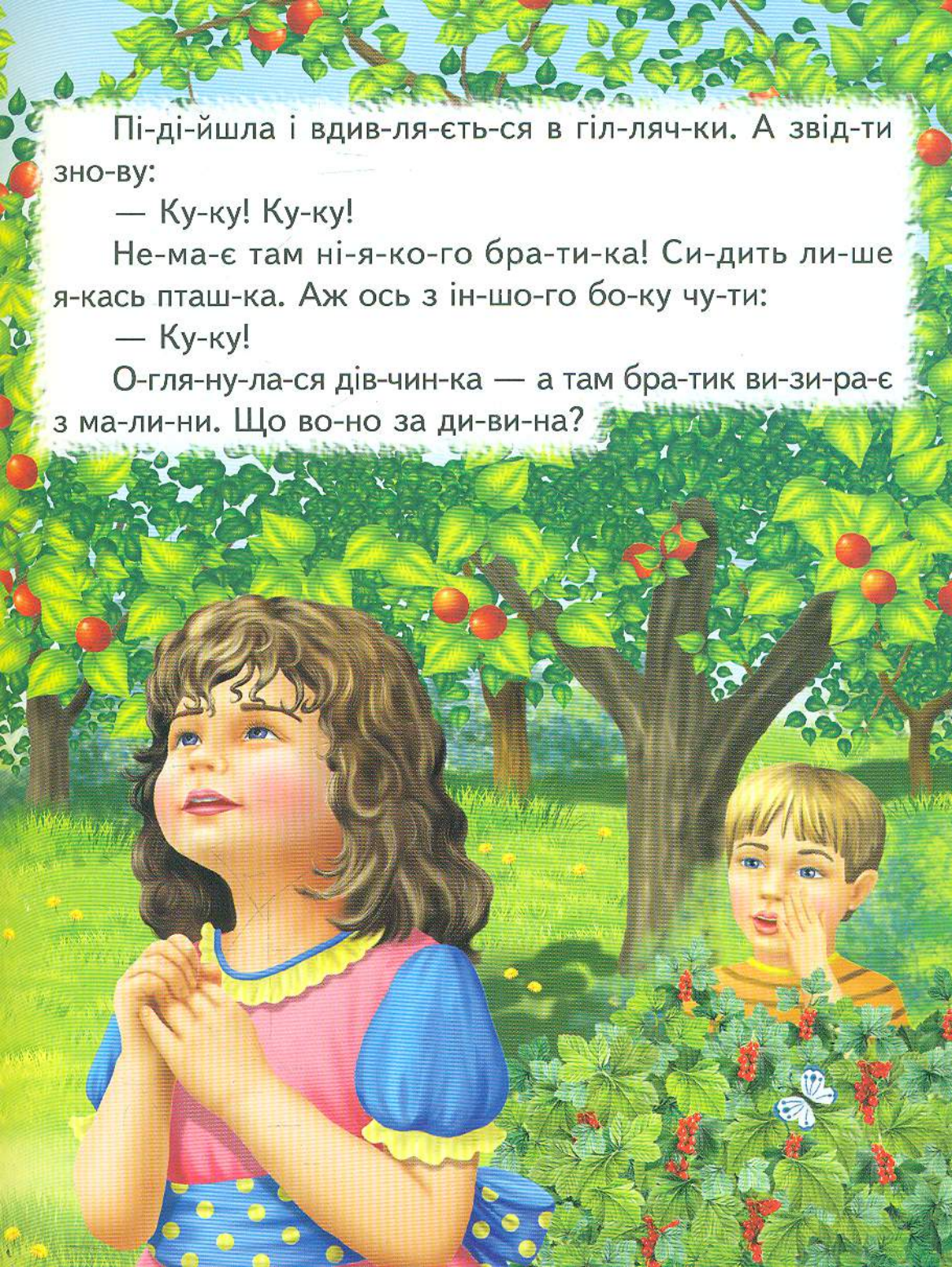
Зди-ву-ва-ла-ся Га-лин-ка, а-ле по-біг-ла ту-ди.

І зно-ву чу-ти:

— Ку-ку!

І чу-ти де-сь зго-ри.

— Чи на де-ре-во ви-ліз бра-тик? — ду-ма-є со-бі.

A colorful illustration of a garden scene. In the foreground, a young girl with brown curly hair, wearing a pink dress with blue polka dots and a yellow collar, has her hands clasped and looks upwards with a hopeful expression. To her right, a young boy with short brown hair, wearing a yellow and orange striped shirt, is partially hidden behind a large bush of red raspberries, looking out with a surprised or shy expression. The background is filled with several cherry trees with green leaves and ripe red cherries. The sky is a clear blue.

Пі-ді-йшла і вдив-ля-єть-ся в гіл-ляч-ки. А звід-ти
зно-ву:

— Ку-ку! Ку-ку!

Не-ма-є там ні-я-ко-го бра-ти-ка! Си-дить ли-ше
я-кась пташ-ка. Аж ось з ін-шо-го бо-ку чу-ти:

— Ку-ку!

О-гля-ну-ла-ся дів-чин-ка — а там бра-тик ви-зи-ра-є
з ма-ли-ни. Що во-но за ди-ви-на?

Іван Сенченко

ХЛІБ СВЯТИЙ

При-нес-ла ба-ба хліб з ма-га-зи-ну. Кат-ру-ся не го-лод-на бу-ла. По-куш-ту-ва-ла і аж ніс змор-щи-ла:
— Фе, я-кий по-га-ний!

Ба-бу-ся роз-сер-ди-ла-ся і по-ча-ла на-вча-ти внуч-ку:

— Так ні-ко-ли не мож-на го-во-ри-ти на хліб. Ко-ли він чо-мусь не по-до-ба-єть-ся, ка-жуть: «Хліб так не-гар-но ви-пе-че-ний...»

— А Юр-чик теж не ша-ну-є хлі-ба, — на-су-пи-ла-ся Кат-ру-ся. — Не до-їв на-дво-рі ку-соч-ка і ки-нув на зем-лю. По-тім із Сер-гі-єм по-ча-ли йо-го фут-бо-ли-ти...

— Ай, як не-гар-но! — роз-гні-ва-ла-ся ба-бу-ся. І ска-за-ла внуч-ці:

— І са-ма ні-ко-ли так не ро-би, і Юр-чи-ко-ві не доз-во-ляй. Не до-ї-ла — од-не-си, у хліб-ни-цю по-кла-ди, піз-ні-ше до-ї-си. А ко-ли хтось ки-не на зем-лю — на-ка-жи пі-ді-бра-ти. Топ-та-ти хліб не мож-на. Хліб да-є лю-дям жит-тя. Без хлі-ба ж — го-лод, смер-ть. Скіль-ки на сві-ті лю-дей пе-ре-мер-ло без хлі-ба! Хліб свя-тий.

Кат-ру-ся за-ду-ма-ла-ся. По-тім при-ту-ли-ла-ся до ба-би:

— Я більш ні-ко-ли не бу-ду по-га-но ка-за-ти про хліб і не роз-ки-да-ти-му. І Юр-чи-ко-ві не доз-во-лю.